

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๕๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์โพสต์ทูเดย์ ฉบับประจำวันที ๑๙ เดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๖ หน้า B๑๕ มูลค่าข่าว ๓๐๑,๑๔๐.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

รายงานพิเศษ แลกสายแห่งวรรณกรรม ล่องทาบอุษาคเนย์

อัครวรรณ ลวงบทกวี

วรรณกรรมเชื่อมให้อาเซียนใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะตัวอักษรสะท้อนถึงจิตวิญญาณของผู้คนในภูมิภาค ท่ามกลางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้จัดเสวนาเรื่อง “แสงฉายแห่งวรรณกรรม สานสัมพันธ์อาเซียน” เรียกน้ำย่อยก่อนงานประชุมวิชาการระดับนานาชาติ “วรรณกรรมอาเซียน : พัฒนาการเอกลักษณ์ และบทบาทต่อสังคมร่วมสมัย” ที่จะมีขึ้นระหว่างวันที่ 22-23 ส.ค.นี้

“พรธาดา สุวีรนันทน์” อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มองว่า วรรณกรรมเป็นสะพานที่เชื่อมให้ผู้คนในอาเซียนได้รู้จักกัน แต่ไม่ใช่สิ่งสุดท้าย เรายังต้องเรียนรู้เพิ่มเติมจากช่องทางต่างๆ เพื่อให้มีความเข้าใจที่จะอยู่ร่วมกัน

ประเทศในอาเซียนมีทั้งความแตกต่างและคล้ายคลึง เมื่อเดินทางไปในประเทศเพื่อนบ้าน เราจะรู้สึกว่ามีอะไรร่วมกัน เข้าใจกันได้ อยากรอบความคิด เรื่องความดี-ความชั่วที่มีรากจากรamayana ทำให้เราเข้าใจความคิดของกันและกัน แม้จะไม่รู้ภาษาของอีกฝ่ายหนึ่ง หรือการเข้าไปนมัสการศาสนสถาน ก็จะไม่ควรทำกริยาอะไรที่จะแสดงความลบหลู่

วรรณกรรมมีพลังมาก ยิ่งหากเข้าใจโดยไม่ผ่านการแปลเป็นภาษาอังกฤษก็จะไม่ขาดอรรถรส เราควรเรียนรู้ภาษาเพื่อนบ้านเพื่อให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง

“ชะการีย์ยา อมตยา” กวีซีไรต์ปี 2553 บอกว่า ไม่ได้ตื่นเต้นกับอาเซียน เพราะคงไม่ได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ แต่อย่างน้อยก็เป็นความหวังที่จะกระตุ้นให้ผู้คนในอาเซียนหันมาทำความรู้จักเพื่อนบ้าน หลังจากทะเลาะกันมานาน

เรื่องเล่าในอาเซียนมาจากรากเดียวกันผ่านรามายณะ ซึ่งทำให้คนในอาเซียนเข้าใจเรื่องเล่าของกันและกันได้ คล้ายกับในยุโรปที่มีเรื่องเล่าเดียวกันเกี่ยวกับ

เทือกเขาโอลิมปัสที่เป็นจุดกำเนิดเทพต่างๆ

“ลูก แคสชาติ ดอเรียน” นักเขียนและช่างภาพอิสระ บัณฑิตจากรัฐฟลอริดา บอกว่า วรรณกรรมทำให้เข้าใจคนอื่น เรียนรู้ประสบการณ์ของเขาเหล่านั้น ซึ่งต้องเริ่มจากการเข้าใจภาษาเพื่อนบ้านก่อน

ส่วนเรื่องความร่วมมือของนักเขียนในอาเซียน ซึ่งจะมีบทบาทเชื่อมโยงผู้คนในอนุภาคนั้นๆ พรรธาดา บอกว่า ปากกาตำเดียวของประเทศใดประเทศหนึ่ง อาจไม่มีพลังมากพอเท่ากับปากกาของทั้งอาเซียน

เช่นเดียวกับชะงักงันที่มองว่า จุดร่วมของอาเซียน คือ การเมืองที่ไม่มีเสถียรภาพ ทำให้ยังขาดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น นักเขียนมีบทบาทเชื่อมโยงภูมิภาคนี้ผ่านการแสวงหาเสรีภาพได้ เพราะนักเขียนแต่ละคนรู้ว่าประเทศตัวเองเป็นอย่างไร ต้องเปิดอกคุยกัน ไม่ปิดบังอำพรางสิ่งที่เป็นจริง

การจัดตั้งสมาคมนักเขียนแห่งอาเซียน เพื่อเชื่อม

โยงกัน และรับรู้ปัญหาของแต่ละประเทศ ถือเป็นแนวคิดที่ดี เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่นักเขียนนำเสนอมุมมองแล้วถูกจับ สมาพันธ์นี้ก็สามารรวบรวมรายชื่อเพื่อดำเนินการช่วยเหลือได้

นอกเหนือจากวรรณกรรม ภาพยนตร์เป็นอีกสื่อที่ช่วยให้เรียนรู้เพื่อนบ้าน แม้จะไม่ลึกซึ้งเท่า แต่ก็ทำให้รู้วิธีคิด และเป็นอีกช่องทางที่จะทำให้ผู้คนได้เรียนรู้กัน

ลูก เห็นว่า ภาพยนตร์ทำให้เข้าถึงได้ง่าย เพราะตีความมาให้แบบสำเร็จรูป และสร้างประสบการณ์ร่วมให้ผู้ชม ขณะที่หนังสือจะสื่อความคิดภายในที่ลึกซึ้งกว่า ผู้อ่านตีความและจินตนาการได้แตกต่างกันไป

“แม้ว่าอาเซียนอาจจะมีจุดเริ่มจากเหตุผลทางการเมืองและเศรษฐกิจ แต่การเชื่อมโยงวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่จะทำให้เข้มแข็ง ซึ่งวรรณกรรมจะเป็นเหมือนแสงส่องทางให้เราเข้าใจเพื่อนบ้านอาเซียนมากขึ้น” พรรธาดา ทิ้งท้าย ■